

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

Хукнала кокошката презъ поля, баири,
морна и задъхана при ковача спира.
— Братченце, коваченце, ти баща, ти мама!
Пѣтльо затоперести е въ беда голѣма!
Накови косичката на косача Сава,
той ще рѣзне сѣнчице за нашата крава,
тя ще црѣкне млѣчице, Пѣтльо да преглѣтне!
Пусто зърно бобено, чакъ на смъртъ го гѣтна.
— Става, става. . . Може ли! Нали сме познати?
Тичай при горичката, дрѣвца да ми прати!

Хукнала кокошката презъ поля, баири,
тѣжна и задъхана при гората спира.
— Горичке, сестричке ле, ти баща, ти мама!
Пѣтльо златоперести е въ беда голѣма!
Дай ми сухи клончета да дамъ на ковача
да наклепе косата на Сава косача;
той ще рѣзне сѣнчице за наш'та Сивушка,
да ми пустне млѣчице милата кротушка.
Съ тази глѣтка млѣчице Пѣтльо да преглѣтне —
пусто зърно бобено, чакъ на смъртъ го гѣтна.
— Повече ни думица — нали сме познати?
Само чичо Облачко дѣждъ да ми изпрати!

Литнала кокошката надъ поля, баири,
тѣжна и задъхана на облака спира.
— Облаченце, братченце, ти баща, ти мама!
Пѣтльо златоперести е въ беда голѣма!
Изпрати безъ бавене тихъ дѣждъ надъ гората,
тя да даде вейчици на ковача Стати,
да наклепе косата на косача Сава,
той да рѣзне сѣнчице за нашата крава,
тя ще црѣкне млѣчице, Пѣтльо да преглѣтне,
пусто зърно бобено, чакъ на смъртъ го гѣтна! . .
— Ей сегичка. . . само че, Слънчо да се скрие,
мойта снага слабичка жадно да не пие.

Литнала кокошката надъ села, баири,
морна и задъхана чакъ при Слънча спира.
— Слънчице ле, братче ле, ти баща, ти мама!
Пѣтльо златоперести е въ беда голѣма!
Позакрий се мъничко. . . Облачко не смѣ
надъ гората сънена тихъ дѣждъ да излѣе. . .
Като рукне веселъ дѣждъ, гората ще прати
наржчъ сухи вейчици на ковача Стати